

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/134/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8312200231
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8312200231.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Viery Kandrikovej v právnej veci žalobcu: Firma Produkcyjno-Handlowo-Uslugowa „Korzeniowski“, Rober Korzniowski, ul. Pużaka 18B, 38-400 Krosno, NIP PL 6841378697, REGON 370494923, zast. JUDr. Petrom Gdovinom, advokátom, AK Starinská 2272, 066 01 Humenné, proti žalovanej: J. P., F. XX, XXX XX L., o zaplatenie sumy 5 244,-- eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 04.04.2018, sp.zn.: 11C/49/2012-299 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje sa rozsudok s výnimkou výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.
- II. Stranám sporu sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol tak:

„Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 2 391,35 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2 391,35 eura od 10.01.2012 do zaplatenia, a to všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške 100,00 eur splatných vždy do 20. dňa príslušného kalendárneho mesiaca k rukám žalobcu počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že nesplnenie čo i len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

Žalobu vo zvyšnej časti zamietla.

Žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania“.

Svoje rozhodnutie, okrem iného, odôvodnil tým, že súd mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že medzi stranami sporu konania bola písomnou formou dňa 27.03.2011 uzatvorená zmluva o dielo a dňa 17.08.2011 bol k tejto zmluve písomnou formou uzatvorený aj dodatok. Cena diela bola medzi stranami sporu dojednaná odhadom v sume

13 744,00 eur. Žalovaná v prospech žalobcu cenu diela čiastočne uhradila formou zálohových platieb v celkovej výške 8 500,00 eur. Zvyšnú sumu vo výške 5 244,00 eur vyúčtovanú faktúrou č. 42/2011/KR zo dňa 07.12.2011 neuhradila. Tieto skutočnosti neboli v konaní sporné.

Žalovaná s podanou žalobou nesúhlasila a žiadala ju v celom rozsahu zamietnuť. V prvom rade namietala, že faktúra č. 42/2011/KR je nebola doručená, nikdy ju neprevzala.

V tomto smere mal súd za preukázané, že zo strany žalobcu faktúra č. 42/2011/KR bola žalobkyni zaslaná. Žalobkyňa bez uvedenia dôvodu však predmetnú zásielku neprevzala a faktúra bola žalobcovi vrátená späť. Danú skutočnosť vo svojej výpovedi potvrdila sama žalovaná.

Pokiaľ sa jedná o čas plnenia, v zmysle uzatvorenej zmluvy o dielo medzi stranami sporu pokiaľ sa jedná o čas zaplatenia ceny diela bolo dohodnuté, že žalovaná zaplatí cenu diela do 3 dní o vystavenia faktúry žalobcom. Vzhľadom na vykonané dokazovanie je nesporné, že žalovaná bola uzrozumená o tom, že zo strany žalobcu bola na zvyšnú časť nezaplatennej ceny diela vystavená faktúra, teda že jej vznikol záväzok zvyšnú časť ceny diela uhradiť. Faktúra sa dostala do jej dispozičnej sféry, ona ju však

bezdôvodne odmietla prevziať. Vzhľadom na uvedené súd je toho názoru, že obrana žalovanej v konaní v tomto smere nie je dôvodná.

V ďalšom žalovaná namietala, že dielo vykazuje vady a tieto v priebehu vykonávania diela u žalobcu namietala. Žalobca oproti tomu tvrdil, že vady diela neboli voči nemu zo strany žalovanej vôbec uplatnené a že prvýkrát sa o vadách diela dozvedel až z odporu, ktorý mu bol zaslaný v danej právnej veci.

V tomto smere súd v prvom rade vychádzal zo samotnej zmluvy o dielo uzatvorenej medzi stranami sporu, kde v súvislosti s dielom bola medzi nimi dojednaná záručná doba 24 mesiacov. Zo strany žalovanej nebolo preukázané, žeby počas vykonávania diela si žalovaná voči žalovanému uplatnila nároky z väd diela. V priebehu súdneho konania však podľa názoru súdu žalovaná voči žalobcovi v rámci reklamačnej doby si uplatnila riadne nárok z väd diela a to v dopore, ktorý bol žalobcovi doručený. V tomto smere súd len poukazuje, že sám žalobca na základe doručeného odporu ohľadom väd diela vykonal šetrenie priamo u žalovanej a zistil, že ním vykonané dielo vykazuje vady. Navrhol žalovanej zľavu z ceny diela vo výške 500,- eur, pričom žalovaná tento jeho návrh neakceptovala.

V priebehu tohto súdneho konania na návrh žalobcu bolo dokonca vykonané aj znalecké dokazovanie za účelom stanovenia ceny diela a rozsahu väd diela, pričom súdny znalec po šetrení na mieste samom stanovil cenu skutočne vykonaných prác pri vyhovujúcej kvalite by bola

11 623,221 eur bez DPH a podľa neho so zohľadnením väd je hodnota skutočne zrealizovaných prác v zmysle zmluvy o dielo č. 24/2011 a dodatku 8 854,759 eura bez DPH.

Súd vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že žalovaná si v rámci reklamačnej doby uplatnila u žalobcu nároky z väd diela a v zmysle vykonaného znaleckého dokazovania bola súdnym znalcom určená aj hodnota skutočne zrealizovaných prác v zmysle medzi stranami sporu uzatvorenej zmluvy o dielo a jej dodatku po zohľadnení väd diela vo výške 8 854,759 eur bez DPH, pričom s DPH vo výške 23 % je cena vykonaného diela po zohľadnení jeho väd v sume 10 891,35 eur. Vzhľadom na výšku úhrad zo strany žalovanej v sume 8 500,00 eur, je výška nezaplateného zostatku ceny diela vykonaného žalobcom v sume 2 391,35 eura. Súd je toho názoru, že v časti súdnym znalcom určeného rozsahu väd diela vo výške 2 768,46 eura bez DPH, v tejto časti vznikol žalovanej nárok na zľavu z ceny diela, pričom ako už súd vyššie uviedol, sám žalobca takýto spôsob vybavenia nárokov z väd diela navrhol.

Súdny znalec tiež potvrdil, že dielo v rozsahu ako bolo dojednané v zmysle zmluvy a dodatku, bolo zo strany žalobcu aj vykonané a v tomto smere súd pre úplnosť poukazuje, že preto nebola dôvodná žalobcová námietka vo vzťahu k znaleckému posudku, že súdny znalec sa danou otázkou nezaoberal. Pokiaľ sa jedná o žalobcom namietanú skutočnosť, že medzi stranami sporu bola cena diela dohodnutá vo výške 13 744,00 eur, tak súd uvádza, že cena diela bola v zmysle zmluvy určená odhadom a to vzhľadom na predbežnú kalkuláciu žalobcu. Ani daná skutočnosť nemení nič na tom, že ak objednávateľ u zhotoviteľa úspešne uplatní nároky z väd diela, je možné nároky z väd diela vyriešiť spôsobom poskytnutia zľavy z ceny diela.

Pokiaľ sa jedná o žalovanou namietanú skutočnosť, že medzi ňou a žalovaným bola ústna dohoda o tom, že mu za účelom vykonania diela poskytne časť materiálu a o jeho cenu bude následne ponížená celková cena vykonaného diela, tak žalobca uzatvorenie takejto dohody poprel a takisto poprel, žeby zo strany žalobkyne mu bol poskytnutý materiál na vykonanie diela.

V tomto smere žalovaná na preukázanie ňou tvrdených skutočností súdu nepredložila žiaden dôkaz a ani nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu. Teda z jej strany nedošlo k uneseniu dôkazného bremena. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že počas konania neboli preukázané jeho tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté vo veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej i v takých prípadoch, kedy určitá skutočnosť, významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie vo veci, nebola pre nečinnosť strany sporu, alebo vôbec nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky zhodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tejto skutočnosti, ani o tom, že táto skutočnosť bola nepravdivá (viď napr. rozsudok NS ČR sp. zn. 21 Cdo/762/2001 zo dňa 28.02.2002). Dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tvrdí.

Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Tak napríklad v konaní o zaplatenie dlhu z určitej zmluvy má žalobca (veriteľ) povinnosť bremeno tvrdenia v tom, že so žalovaným (dlžníkom) uzavrel zmluvu, že na jej základe poskytol žalovanému určité plnenie a že žalovaný za toto plnenie neposkytol riadne a včas dohodnutú náhradu (odplatu). Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti; žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať

uzavretie zmluvy a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Žalovaný (dlžník) nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí tvrdiť, že za poskytnuté plnenie zaplatil a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu (rozsudok NS SR sp. zn. 3MCdo 6/2010 z 22.09.2010).

Vzhľadom na uvedené preto súdu obranu žalovanej v konaní ohľadom uvedených skutkových tvrdení považoval za neopodstatnenú a ničím nepreukázanú.

V ďalšom žalovaná namietala, že žalobcovi okrem sumy 8 500,00 eur uhradila aj sumu 100,00 eur a sumu 346,61 eura. Ani v tomto smere súd obranu žalovanej nepovažoval za dôvodnú.

Pokiaľ sa jedná o doklad o zaplatení sumy 100,00 eur, tak sa nejedná o doklad preukazujúci zaplatenia tejto sumy žalobcovi. Z uvedeného dokladu vyplýva, že dňa 10.05.2011 boli zmenné finančné prostriedky vo výške 100,00 eur na poľské zloté, pričom z tohto dokladu nevyplýva, že boli vyplatené žalobcovi, resp. žeby mali byť predmetom vyporiadania medzi stranami sporu titulom zaplatenia ceny diela v zmysle medzi nimi uzatvorenej zmluvy.

Pokiaľ sa jedná o sumu 346,61 eura, tak z príjmového dokladu vystaveného žalobcom, ktorý v konaní predložila žalovaná vyplýva, že žalobca od nej prijal finančné prostriedky síce vo výške 346,61 eura, ale nejednalo sa o eurá ale poľské zloté. Táto úhrada mala byť vykonaná za účelom zaplatenia ceny parapetných dosiek. Doklad je bez uvedenia dátumu vystavenia a nevyplýva z neho, žeby sa jednalo o zálohu, ktorá mala byť vyplatená žalobcovi, resp. žeby išlo o plnenie ceny diela v zmysle medzi stranami sporu uzatvorenej zmluvy o dielo.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a vykonané dokazovanie súd dospel k záveru, že uplatnený nárok žalobcu je čiastočne dôvodný čo do výšky 2 391,35 eura, a preto žalovanú zaviazal na zaplatenie tejto sumy.

Žalovaná sa splnením peňažného záväzku dostala do omeškania a žalobcovi vznikol nárok aj na zaplatenie úroku z omeškania. Žalovaná sa do omeškania dostala dňom uplynutia lehoty na plnenie dojednanej medzi stranami sporu v zmluve o diele - uplynutím 3 dní od dátumu vystavenia faktúry (faktúra vystavená dňa 07.12.2011), t.j. dňom 10.01.2012 súd ju preto zaviazal aj na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9 % ročne, t.j. v zákonnej výške ku dňu omeškania, zo sumy 2 391,35 eura od 10.01.2012 do zaplatenia.

Vzhľadom na majetkové a osobné pomery žalovanej, ktorá je dôchodkyňou a jej jediný príjem pozostáva zo starobného dôchodku vo výške 340,00 eur, súd povolil žalovanej splatiť priznaný nárok žalobcovi formou pravidelných mesačných splátok vo výške 100,00 eur, pod hrozbou straty výhody splátok pri vynechaní čo i len jednej splátky, ktoré je povinná platiť vždy do 20. dňa príslušného kalendárneho mesiaca k rukám žalobcu.

O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná, ktorá navrhla odvolaciemu súdu podľa obsahu odvolania, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne.

3. Poukázala na to, že súdu prvej inštancie bol predložený ako dôkaz znalecký posudok znalca I.. Y., z obsahu ktorého vyplýva, že hodnota skutočne zrealizovaných prác nezodpovedá vyfaktúrovanej sume 13 744,00 eur, pričom boli skutočne vykonané vo vyhovujúcej kvalite len prácou vo výške 11 622,21 eura. Poukázal aj na skutočnosť, že pre nízku kvalitu prác je potrebné uvažovať o znížení hodnoty prác o zistené vady. Podľa názoru znalca neboli vykonané všetky práce, najmä drenážne práce, otáznym je tzv. chrlíč, neboli použité 3 kusy okien PVC podľa objednávky, ale iné druhy okien a rozmerov. Znalec vyhodnotil, že cena skutočne vykonaných prác na diele pri zhotovení vady iba 8 854,759 eura. Podľa názoru odvolateľky znalecký posudok nebol v rámci dokazovania na súde vyvrátený. Taktiež nie je pravdou, že by žalovaná prvýkrát namietala vady až v podanom odpore proti platobnému rozkazu, pričom táto skutočnosť vyplýva už z vyjadrenia k žalobe, že vady boli žalovanou namietané už skôr a boli žalobcom uznané iba čiastočne s návrhom na zníženie odmeny o 500,00 eur. Nie je rozhodnuté či námietky a reklamovanie vykonaných prác bolo vykonané ústne alebo písomne, nakoľko táto skutočnosť je fakticky priznaná samotným žalobcom. Žalovaná ako objednávateľ uplatnila včas a riadne, opakovane a zákonným spôsobom reklamáciu, ktorú bol povinný žalobca ako zodpovedný to vybaviť, odstrániť vady vykonaných prác (diela), čo však neurobil a vady neodstránil. Odvolateľka má za to, že s uvedenými skutočnosťami sa súd nevysporiadal zákonným spôsobom, pričom v danom prípade nemá vôbec žiadny právny význam skutočnosť, že žalovaná odmietla prevziať faktúru, nakoľko uplatnila opakovane

reklamáciu a odmietla prevziať dielo. Podľa jej názoru súd nesprávne vyhodnotil dôkazy keď konštatoval, že neuniesla dôkazné bremeno, že údajne nereklamovala vykonané práce.

4. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny. Poukázal na to, že súd sa dostatočne vysporiadal s námietkami žalovanej. Podľa znaleckého posudku hodnota skutočne a riadne vykonaných prác predstavovala sumu 10 891,35 eura a vzhľadom na to, že žalovaná zaplatila žalobcovi čiastku 8 500,00 eur má žalobca nárok na doplatenie ceny diela vo výške 2 391,35 eura. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovanej, že neboli použité 3 kusy okien PVC uviedol, že ide o špecifikáciu okien zo dňa 05.10.2011 rovnako podpísanú a odsúhlasenú žalovanou, nakoľko v zmluve bolo dohodnuté len dodanie 3 PVC okien s rozmermi 1200x1200 mm. Okrem toho bola zmenená tiež farba okien z bielej na zlatý dub, čo sa pochopiteľne premietlo na zvýšení ceny. Žalovaná podľa názoru žalobcu prvýkrát namietala vady diela až 16.02.2012 v podanom odpore proti platobnému rozkazu.

5. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, ktorá poukázala na znalecký posudok a jeho závery, z ktorého je zrejmé, že znížená cena zrealizovaného diela vyčíslená súdnym znalcom na čiastku 8 854,759 eura sa po pribratí znalca zníži o hodnotu vykonaných prác a cenu použitého materiálu potrebného na odstránenie väd, ktoré narušujú statiku diela. Ďalej poukázala na to, že dielo malo byť zrealizované do 15.09.2011, pričom práce prebiehali aj v mesiaci november 2011. Podľa názoru žalovanej súd nepribal procesným úkonom znalca v odbore statika stavieb, prípadne iných doposiaľ nestotožnených svedkov, zamestnancov žalobcu a iných možných očitých svedkov a následne vydal nezákonne rozhodnutie.

6. K vyjadreniu žalovanej sa vyjadril žalobca, ktorý poukázal na to, že žalovaná počas konania nenavrhol vypočuť žiadnych svedkov, vykonať ďalšie znalecké dokazovania, ani neoznačila a nepredložila žiadne iné dôkazy na preukázanie neutvrdených skutočností. V ostatnom zotrval na predchádzajúcom vyjadrení k odvolaniu a poukázal, že žalovaná vo svojom vyjadrení neuviedla odpoveď znalca na poslednú 5. otázku, kde sa znalec jednoznačne vyjadril, že dielo je v zmysle zmluvy ukončené, je však zrealizované s vadami a nekvalitne. Túto nekvalitu prác a vady diela znalec zohľadnil pri určení hodnoty skutočne realizovaných prác v zmysle zmluvy a jej dodatku na sumu 8 854,759 eura bez DPH. Spolu so započítaním DPH vo výške 23 % podľa vtedy platných právnych predpisov predstavovala hodnota skutočne a riadne vykonaných prác podľa znaleckého posudku sumu 10 891,35 eura. Vzhľadom na to, že žalovaná zaplatila žalobcovi čiastku 8 500,00 eur, má žalobca nárok na doplatenie ceny diela vo výške 2 391,35 eura spolu so zákonom stanoveným úrokom z omeškania.

7. Odvolací súd preskúmal rozsudok v napadnutej časti spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP a zistil, že rozsudok s výnimkou výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti je vecne správny a odvolanie žalovanej je neopodstatnené.

8. Súd prvej inštancie zistil správne skutkový stav, správne z neho vyvodil právne závery, vo veci samej aj správne rozhodol, pričom odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

10. Daná právna vec je nepochybne vec sporová, v ktorej sa uplatňuje prejednácia zásada. Strana sporu má jednak povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia, a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnutie vo veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, či už z dôvodu nečinnosti strany sporu, ktorá nesplnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec.

11. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré museli byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Tak napríklad v konaní o zaplatenie dlhu z určitej zmluvy má žalobca (veriteľ) povinnosť bremeno tvrdenia o tom, že s žalovaným (dlžníkom) uzavrel

zmluvu, že na jej základe poskytol žalovanému určité plnenie a že žalovaný za toto plnenie neposkytol riadne a včas dohodnutú náhradu (odplatu). Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukázujúce tvrdené skutočnosti žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať, uzavrieť zmluvy a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu.

12. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14. 9. 2011, sp. zn. 3 Cdo204/2009).

13. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je potrebné rozumieť výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ust. § 132 O.s.p. (§ 191 ods. 1 CSP), pretože súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov nevyplynuli ani inak v konaní nevyšli najavo, pretože súd opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli za konania najavo, alebo pretože v hodnotení dôkazov, popr. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov konania, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti, je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 133 až 135 O.s.p. (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci 21Cdo65/2000).

14. Odvolací súd vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov (§ 132 O.s.p., resp. § 191 ods. 1 CSP) poukazuje na to, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Ide o zásadu totožnosti, ktorá vyžaduje, aby sa v určitej úvahe zachovával rovnaký význam použitých výrazov, zásadu vylúčeného sporu, ktorá vyžaduje, že v tom istom čase a za tých istých podmienok nemôže zároveň platiť nejaké tvrdenie a jeho protiklad, zásadu vylúčenia tretieho, podľa ktorej z dvoch protikladných tvrdení musí byť jedno pravdivé, a zásadu dostatočného dôvodu, ktorá vyžaduje, aby každé pravdivé tvrdenie bolo dostatočne odôvodnené (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6MCdo 1/2010).

15. Podľa § 153 CSP ods. 1, 2, 3, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

16. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

17. Koncentrácia konania má podľa zákonodarcu predstavovať efektívny nástroj racionálneho a odôvodneného zrýchlenia sporového konania. Sudca so znalosťou konkrétnej veci vie podľa zákonodarcu najlepšie posúdiť adekvátnosť a včasnosť uplatnenia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, preto je nóvum spočívajúce v zavedení inštitútu sudcovskej koncentrácie podľa neho plne odôvodnené a žiadúce. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú uplatnené včas aj vtedy, ak ich strana predložila ako reakciu na skutočnosti, o ktorých nevedela ani ich nemohla predvídať a ktoré vyšli najavo až potom, ako mala strana povinnosť označiť a predložiť skutočnosti a dôkazy. Zákonná koncentrácia konania predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktorá môže byť ešte sprísnená uplatnením sudcovskej koncentrácie. Uvedená objektívna časová hranica má veľký význam pre moment viazanosti súdu. Za stavu, ak žalobca neoznačil žiadne dôkazy - prostriedky procesného útoku do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie na súde prvej inštancie skončilo, tak potom ani odvolací súd na tieto skutočnosti uplatnené v odvolacom konaní už prihliadať nemohol.

18. V prejednávacom prípade žalovaná bola v priebehu prvostupňového konania zastúpená advokátom a súd prvej inštancie dal v čl. 26 odpoveď žalovanej, že cit. „V priebehu súdneho konania však podľa názoru súdu žalovaná voči žalobcovi v rámci reklamačnej doby si uplatnila riadne nárok z väd diela, a to v odpore, ktorý bol žalobcovi doručený. V tomto smere súd len poukazuje, že sám žalobca na základe doručeného odporu ohľadom väd diela vykonal šetrenie priamo u žalovanej a zistil, že ním vykonané dielo vykazuje vady. Navrhol žalovanej zľavu z ceny diela vo výške 500,00 eur, pričom žalovaná tento jeho návrh neakceptovala. Teda súd prvej inštancie sa náležitým spôsobom zaoberal namietanými vadami diela zo strany žalovanej“.

19. Žalovaná v odvolaní neberie zreteľ na to, že suma určená znalcom (skutočne vykonaných prác pri vyhovujúcej kvalite po jej znížení o vady diela) 8 854,759 eura je bez DPH (23 %), a preto jej námietky sú neopodstatnené.

20. Za stavu, ak súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal zo záveru znaleckého posudku a sumu 2 391,35 eura vypočítal v zmysle jeho záverov a žalovaná nenavrhol žiadne iné dôkazy, ktoré by boli spôsobilé závery znalca zrelativizovať, potom rozhodnutiu súdu prvej inštancie nie je čo vyčítať.

21. Za stavu, ak súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku poskytol odpoveď odvolateľke na všetky jej namietané okolnosti, tak napadnutý rozsudok spĺňa aj požiadavku presvedčivosti podľa ust. § 220 ods. 2 CSP a odvolací súd konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozsudku, na ktoré v ostatnom odkazuje (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

22. So zreteľom na uvedené odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP napadnutý rozsudok s výnimkou výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti potvrdil.

23. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 CSP s poukazom na ust. § 255 CSP a s prihliadnutím na ust. § 257 CSP, pričom odvolací súd považoval za dôvody hodné osobitného zreteľa dôvody na strane žalovanej súvisiace s jej sociálno-ekonomickou situáciou. Žalovaná je dôchodkyňa, ktorej v tomto konaní napokon bolo aj priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle ust. § 27 CSP a tomu zodpovedá aj výrok odvolacieho súdu o náhrade trov odvolacieho konania.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).